

stolen, hvor denne lille sortskæggede Mand stod og gestikulerede lidenskabeligt.

Direktør Zaun blev ved at tale, skønt der et Par Gange var bleven tysseset paa ham af Folk i Nærheden. Nu vendte en tyk, skaldet Herre med Svinetryne sig forbitret om og krævede Tavshed.

Ingen af dem havde lagt Mærke til, at der var bleven ganske stille i Salen. Den sortgraa Artist, hvis Specialitet det var at efterligne Dyreløde, agerede i Øjeblikket en Mand paa Fluefangst. Livagtig eftergjorde han en sorgløst omkringflyvende Spyflues Summen, og da han havde indfanget det indbildte Dyr, hørte man dets vrede Kogen i hans lukkede Haand og derpaa dets hvislende Kamp for Befrielse, idet han trak det frem ved den ene Vinge. Til sidst traadte han Fantomet ihjel under Spidsen af sin besløjfede Laksko, og da man hørte det lille fugtige Svi-vit, hvormed Dyret opgav Aanden, jubledes Salen, og Herren med Svinetrynen klappede som en rasende.

I Stedet for at søge tilbage til sit Selskab var Torben gaaet ind i Læseværelserne, hvor der i Øjeblikket var ganske tomt. Han kastede sig i en af de store Læderstole og gav sig hen i sin mismodige Stemning.

Han sad der med den samme Fornemmelse, han saa ofte havde haft i Wiesbaden, at han plagedes af et Mare-ridt og ikke kunde vaagne. Han følte alting saa uvirkeligt, som om alt dette med hans Helbredelse var en Indbildning og han selv død for længe siden og ført ned i Underverdenen — nedstyrtet til de Fordømtes Rige for her at pines af Erindringen om sin upaaskønnede Fred og Lykke